

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 410/2019
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Димковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Зарић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Зрењанину и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Зрењанину.

Образложење

Тужиља АА из ... поднела је 03.12.2018. године тужбу Основном суду у Зрењанину, против туженог ББ из ..., ради накнаде нематеријалне штете на име душевних болова због повреде права личности – части и угледа изношењем неистина и увреда учињених од стране туженог у писму упућном ВВ, а које је објављено на интернет страници ВВ. Након рочишта за главну расправу одржаног 19.03.2019. године на коме је тужени истакао приговор стварне и месне ненадлежности Основног суда у Зрењанину тај суд се решењем П 1665/18 од 19.03.2019. године, огласио стварно и месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном.

Виши суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, налазећи да је за суђење стварно и месно надлежан Основни суд у Зрењанину, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08...88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Зрењанину.

Наиме, одредбом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08...88/18), прописано је да виши суд у првом степену, између осталог, суди у грађанско-правним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије; у споровима о објављивању исправке информације и одговора на информацију због повреде забране говора мржње, заштите права на приватни живот, односно права на лични запис, пропуштања

објављивања информације и накнади штете у вези са објављивањем информације. Одредбом члана 22. став 2. истог закона прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Одредбом члана 112. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Сл.гласник РС“, број 83/14...12/16) прописано је да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона, ставом 2. истог члана прописано је да право на накнаду штете из става 1. овог члана има и лице којем није објављен одговор, исправка или друга информација чије је објављивање наложено одлуком надлежног суда, а које због необјављивања трпи штету. Одредбом члана 113. истог закона прописано је да новинар, односно одговорни уредник одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112. став 1. овог закона, ако се докаже да је штета настала његовом кривицом, а чланом 114. да издавач одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112. став 1. овог закона, као и за пропуштање објављивања информације из члана 112. став 2. овог закона, без обзира на кривицу.

Имајући у виду наведене законске одредбе, те да је Виши суд у Београду надлежан да суди за територију Републике Србије (у складу са чланом 4. став 2. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва) у парницама у којима има основа за примену Закона о јавном информисању и медијима на основу ког закона се тужба може поднети против новинара, одговорног уредника и издавача медија, те да је у конкретном случају тужба поднета против физичког лица које не спада у круг наведених лица, то се у конкретном случају не могу применити одредбе Закона о јавном информисању и медијима. Како се у конкретном случају ради о тужби ради накнаде нематеријалне штете због ширења (објављивања) нетачне информације у средствима јавног информисања где тужени није лице које су одговорно у смислу одредбе члана 113. и 114. Закона о јавном информисању и медијима, те како је вредност предмета спора означена у тужби 100.000,00 динара (испод цензуса за изјављивање ревизије), то је применом члана 22. Закона о уређењу судова за суђење у овој правној ствари, стварно и месно надлежан Основни суд у Зрењанину.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић